

שני שירי מחווה סיגל נאור פרלמן

דו שיח

- האם אוכל לקרא את "שירים מן הקיץ האחרון" בגילי?
- נסי
- ואתה תסתכל עלי?
- אלך לחדר השני
- השירים והאלופים נותרו על עמדם, אתה יודע
- בחדשות?
- בקדקודים ובפדחות
- הם עומדים על הראש?
- על הרגלים. והראש נשרף משמש הצהרים
- הקיץ בא והוא עובר
- שום דבר אינו חוזר
- גם לא חלום?
- גם באור היום פני אפרים
- רוצה שסק? רוצה שזיפים? רוצה למצץ תפוזים?
- אעגד שרשרת זהב שתדליק לי את הפנים
- גופך רך.
- תשכח, תשכח

דווקא סונט

- אשאיר את "שירים מן הקיץ האחרון" במדף
השלישי בארון. לא אשלף משם לעולם
את זכרה של שלהבת גימוביץ.
גימוביץ, גימוביץ, נמוגה
- גימוביץ, את הזקנה הרעה שהונף עליה הגרזן - זוכרים.
את אחותה ליוטסה - לא זוכרים.
את שלהבת גימוביץ - זוכרים.
את תינוקה בהיר השער - זוכרים ומזיחים.

זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ,
 זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ,
 זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ,
 זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ,
 זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ,
 זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ, זָהָב נֹצֵץ.

שיר אהבה למאיר ויזלטיר חגית גרוסמן

נָשִׁים רַבּוֹת אֶהָב מֵאִיר
 שְׁנוֹלֵד בְּיוֹם הָאִשָּׁה.
 הוּא אֶהָב אוֹתוֹ בְּתַחוּשָׁה
 שֶׁהָעוֹלָם יוֹדֵעַ מָה לְהַשְׁאִיר
 שֵׁשׁ בּוֹ יוֹתֵר מִכֵּחַ מְשִׁיכָה.
 נָשִׁים רַבּוֹת הִתְאַהֲבוּ בּוֹ בְּעִיר
 הֵן נִמְשְׁכוּ אֶל אוֹרוֹ הַמְּזֻהָר
 הוּא מְשׁוֹרֵר חֶכֶם וּמְהִיר
 מִחֻשְׁבָּה.
 וְהִיטָה מִיָּשָׁהּ שֶׁבִקְשָׁה
 לִפְתּוֹחַ עָרוֹץ רִדְיוֹ
 שֶׁבוּ יִגְנוּ מִחֻשְׁבוֹתָיו
 וְכָל הַיּוֹם הֵיא תִשְׁמַע אוֹתוֹ מְדַבֵּר.
 וּמֵאִיר פָּסַע בְּשֹׁדְרָה בְּצַעֲדִים גְּדוֹלִים
 לְבֵן שַׁעַר וְאַרְץ כְּעֵץ צַעִיר,
 חֲבוּשׁ בְּכוֹבַע קֶסֶט
 וּבִלְבוּ מְנַגֵּן שִׁיר בְּדְרִישָׁה.
 מְלִים חֲדָשׁוֹת נוֹשְׁבוֹת
 בְּמַעֲלָה שְׁדוּרוֹת רוֹטְשִׁילֵד
 אֶל מְזֹא"ה שְׁשִׁים וְתִשְׁעֵי.